

Knoeiers en kunstenaars

Met *Kom uit de fles* vierde verslavingsinstelling Jellinek het honderdjarige bestaan.

De Wall of Fame in de openbare bibliotheek, waarop negen BN'ers hun licht over verslaving lieten schijnen.

FOTODINGENAMOL

En ineens was het zomer, nou ja, bijna dan. Hoe dan ook moest het worden gevierd, en ondanks het vroege middaguur bestelden de dames op het terras van het Oosterdokseiland nog maar een glas prosecco. Zelf had ik ook wel trek, maar ik aarzelde. Om nu met een drankkegel bij de Jellinek op visite te gaan leek me niet erg verstandig.

Aan het water speelde een jongen op een saxofoon, bij uitstek het instrument voor de verdoolde ziel. Ik bestelde een versgeperste jus d'orange en zag hoe bij de burens van de OBA de voorbereidingen werden getroffen voor *Kom uit de fles*, het symposium waarmee de viering van het honderdjarige bestaan werd afgesloten. Naast me bestelde een man met een druipsnoer een borrel. Ad fundum.

Ik bladerde door het programma. Lezingen, een jongerendebat, mu-

ziek, beeldende kunst en tot besluit een film: *Walk the line*, de biopic over Johnny Cash, de hemelse zanger die de hulp van de Heer nodig had om zijn verslaving aan alcohol en drugs te beteugelen.

Het monster, dat aapje op je schouder, ligt altijd op de loer, en ik dacht aan alles waaraan ik in mijn leven verslaafd was geweest. Chocomel. Sigaretten. Kaartspelletjes. Nederwiet. Pindakaas met sambal. Koffie. Hagelslag. Cocaïne. Haring. Fisherman's friends. En alcohol natuurlijk, van bier tot tequila en van wijn tot cognac.

Dertien was ik toen ik voor de eerste keer in kennelijke staat verkeerde, en het heeft lang geduurd voordat ik in de gaten had dat drank meer kapot maakte dan me lief was. Vandaag de dag heb ik het min of meer onder controle, vooral doordat ik de sterke drank (meestal) laat staan, maar volgens de test die ik

op de website van de Jellinek deed, loop ik nog steeds een verhoogd risico.

Zo, ik was uit de fles, en omdat de hal van de bibliotheek langzaam volstroomde met bezoekers, liep ik naar binnen. Achter de piano zat een man die Satie speelde, ook van

Het monster, dat aapje op je schouder, ligt altijd op de loer

die muziek die op zijn best is als je in de lorum het leed van de wereld op je schouders torst. Plotseling, dwars door die melancholieke klanken heen, klonk het geluid van brekend glas. Een mooi geluid, zoals we weten sinds Nick Lowe er een hit mee had:

*I love the sound of breaking glass
Especially when I'm lonely*

Ook Jan Ykema, die ik tussen de gasten ontdekte, wist wat eenzaamheid was. Na zijn schaatscarrière – hij won in 1988 zilver op de Olympische Spelen van Calgary – raakte hij verslaafd aan cocaïne, heroïne en amfetamine. Nu was hij hier om zijn verhaal te vertellen. Niet alleen in een lezing, maar ook op de Wall of Fame die in de entree was opgebouwd.

Op de grote monitoren lieten negen BN'ers hun licht over verslaving schijnen. Zoals Hanneke Groenteman, over haar vraatzucht: "Zin hebben in eten is bij mij altijd bang zijn om géén eten te hebben."

Of Jean Pierre Rawie, die na een acute pancreasaandoening drie jaar geen druppel dronk, maar nu weer op tien borrels en anderhalve fles wijn per dag zit: "Ik kan mijn

levenswandel andere mensen natuurlijk niet aanraden, zoals ik ze ook niet zou aanraden mijn werk te maken."

Edith Ringnalda: "Ieder mens heeft z'n eigen genotpatroon. Je moet doen wat bij jou past en erg goed naar je lichaam luisteren."

En Jan Ykema: "Mijn grootste struikelblok met afkicken was de schaamte. En als de schaamte komt, zorgt die ervoor dat je weer gaat gebruiken."

In het Theater van 't Woord hield drugsonderzoeker Ton Nabben een lezing over dope in de stad. Hij onderscheidde twee soorten roeszoekers: knoeiers en kunstenaars. "We worden als knoeier geboren en de meesten sterven als knoeier, maar zelfs de knoeier kan een kunstenaar worden."

Er is hoop.

frenk@parool.nl

Politiecellen prima, soms vies

Van een verslaggever

AMSTERDAM – De zorg voor arrestanten door de Amsterdamse politie is goed. Cellen moeten wel beter worden schoongemaakt. Agenten moeten niet vergeten hun wapen af te doen in de cel.

Dat concludeert de Commissie van Toezicht voor de Politiecellen in haar jaarlijkse rapport.

De controleurs van de commissie stelden vast dat het nog voorkomt dat op formulieren aan celdeuren wordt opgetekend dat de cellen zijn schoongemaakt, terwijl dat niet is

gebeurd. Agenten vergeten nog te vaak hun wapen af te doen voordat ze de cel in gaan, zoals is voorgescreven. Wel is 'de kwaliteit van de arrestantenzorg over het algemeen goed' en zijn 'verbeteringen bereikt' bij het vervoeren van arrestanten naar de cellencomplexen.

ADVERTENTIE

Carpe Diem geeft nu iedereen mooie dromen

Steun KiKa en ontvang tot €1500,- inruilvoordeel

Slapen op een Carpe Diem is een echte weldaad. Met zijn volgzaam veersysteem, gepatenteerde drukverlagende bodemsegment en natuurlijke materialen biedt Carpe Diem een ongekend slaapcomfort. Een Carpe Diem is niet alleen een weldaad voor u, maar ook voor de wereld. Als u een nieuwe Carpe Diem aanschaft ruilt u uw oude bed in, hier krijgt u inruilkorting voor, uw oude bed krijgt een tweede leven of wordt ecologisch verantwoord afgevoerd en we schenken KiKa een deel van de aanschafwaarde van uw nieuwe bed. Zo slapen we allemaal dubbel lekker. U slaapt al op een Carpe Diem vanaf €5495,-. **Deze inruilactie geldt tot en met 30 juni 2010. Welkom!**

Carpe Diem Store Amsterdam
Bröring Gelderlandplein 101-111
1082 LV Amsterdam, Tel. 020-3013660
www.broring.com

P parool theater

Monique (Lois Lane) trof toch goede partij

Wie ben ik nou helemaal om daar contact mee te krijgen? vroeg Jeroen den Hengst (45) zich af toen hij zich ongeveer twintig jaar geleden voorstelde aan Monique Klemann van Lois Lane. En bovendien, 'hij had niet zo veel met haar'. De eerste ontmoeting met 'de mooiste vrouw van Nederland' was vooral van haar kant een korte, geroutinereerde groet geweest. Niet iets om op voort te bouwen.

Dat veranderde toen Den Hengst een paar jaar later als gitarist werd gevraagd in de band van Klemann mee te doen. "Na een paar weken was het wel bekeken."

Geheel op initiatief van Klemann overigens: "We gingen uit in de graansilo, toen nog gekraakt, en ze zette me tot mijn verbazing tegen een pilaar aan en begon me te zoenen." En al was het die nacht niet meteen 'kat in het bakkie', het verhaal kent een goede afloop: vijftien maanden later werd hun dochtertje geboren.

Nu, veertien jaar later, is het huisje boompje beestje voor Den Hengst, gelukkig getrouwd en vader van twee kinderen.

Een nette burgervader zal hij echter nooit worden. Als gastvrouwen

Barbara van Beukering en Mari Carmen Oudendijk hem stellen voor de keus tussen huisje boompje beestje en rock-'n-roll, kiest Den Hengst al heel snel voor dat laatste: "Ik heb nog steeds dat rock-'n-rolldenkpatroon. Ik probeer beide rollen te combineren en de rock-'n-roll in te snoeren tot iets hanterbaars."

Hij had het er in het begin best lastig mee, de vriend te zijn van een popidool en een vrouw die ook nog eens heel mooi was. "Ik voelde me heel ongemakkelijk als dan weer van die mooie, rijke mannen op haar afkwamen." Dat was na een halfjaar wel over: "Ik heb gelukkig nooit een lage eigendunk gehad en dacht ook wel dat ik een goede partij voor haar was."

Een goede partij dus, die, bleek gisteren, niet alleen muzikant is, maar ook documentairemaker, componist, zanger en iemand die zich – via een studie sinologie – meester had gemaakt van de Chinese taal en cultuur. O ja, en de laatste jaren maakt hij ook muziek onder reclamefilmpljes.

MARIANNE LAMERS

Morgen: Zwerftalent, Charo Durán en Daphne de Groot.